

NOWY DZIENNIK

Adres red.: Kraków, ul. Orzeszkowej 7.
 Numer telef.: P. K. O. w Krakowie 400.630.
 Wszelkie ogłoszenia nadysłać wprost do Administracji.
 Redakcji nie będą uwzględnione.
 Redaktor naczelny: Za inseraty redakcja nie odpowiada.
 Redakcja: Kraków, ul. Orzeszkowej 7.
 Redakcja otwarta od godz. 12 do 1 w południe.

Cena numeru

20

groszy

Prenumerata: w Krakowie i prowincji mies. Zł. 5'00 kwart. Zł. 15'00
 w Krakowie z odnośn. do domu " " 5'20 " " 15'60
 Na prowincji z przesyłką poczt. " " 5'60 " " 16'80
 Zagranica z przesyłką pocztową " " 9'00 " " 27'00
 Ogłoszenia: Drobne ogłoszenia za słowo Zł. 0'15, wiersz milimetr.
 1-szp. Zł. 0'20, nadesłane Zł. 0'60, wiersz milim. 1-szp. w tekście
 Zł. 0'85, wiersz milim. 1-szp. na 1-ej stronie Zł. 1'—, gratulacje
 Zł. 10, inseraty zamiejscowe o 50%, zagranic. o 100% droższe.

Zmiana nastrojów niemieckich względem Polski

Kraków, 25 marca.

W parlamencie niemieckim rozegrała się onegdaj ciekawa dyskusja nad ekspozycją ministra spraw zagranicznych Stresemanna. W dyskusji tej zasługuje na uwagę nietyle energiczne wystąpienie posła demokratycznego Haasa przeciwko zerwaniu przez rząd niemiecki rokowań handlowych z Polską, ile raczej samo oświadczenie ministra Stresemanna, który w odpowiedzi swojej stwierdził dobitnie, że mylnym jest mniemanie, jakoby Niemcy mogły zyskać cokolwiek na wojnie celnej z Polską i że szaleństwem ze strony Niemiec byłoby postępować wobec Polski inaczej niż wobec innych państw, z którymi Niemcy utrzymują poprawne stosunki handlowe bez względu na istniejące różnice polityczne. Stresemann wyraził też nadzieję bliźkiego zawarcia traktatu handlowego z Polską, zwłaszcza, że rozmowa między nim a ministrem Zaleskim w Genewie usunęła wiele przeszkód i ułatwiła porozumienie w kwestji osiedlenia.

Oświadczenie to odbiega tak silnie od wielokrotnych dotychczasowych oświadczeń niemieckich osobistości rządowych, że wskazuje ono na jakąś zmianę prądu w kołach rządowych, dokonaną w ostatnim czasie. Wspomniał poseł Haas rzucił w przemówieniu swym na ten temat aluzję, wspominając o jakiejś osobie trzeciej, pośredniczącej między Niemcami a Polską w tej sprawie. — Stresemann wprawdzie z miejsca i z objawami silnego podniecenia przypuszczeniu temu zaprzeczył. Niemniej jednak wiele oznak wskazuje na to, że istotnie jest ktoś, komu zależy na usunięciu przeciwieństw między Polską a Niemcami i że tym medjatorem jest Anglia, nie ustająca w swych dążeniach do stworzenia frontu antysowietckiego. W każdym razie znamienne jest, że zarówno w polskiej, jak i w niemieckiej prasie zbliżonej do rządu, powiał ostatnio jakiś inny duch, bardziej przyjazny i skłonny do porozumienia. Szczególnie uderzająca jest zmiana frontu prasy niemieckiej, która dotychczas zwartą lawą od skrajnych nacjonalistów aż do demokratycznej lewicy przedstawiała stosunki polskie w najczarniejszych barwach, przewidując rychłą katastrofę na skutek wojny celnej z Niemcami, a obecnie tu i ówdzie przyznaje Polsce nieco więcej odporności i wytrwałości.

Znamiennym pod tym względem jest niezwykle przychylny dla nas artykuł prof. Juljusza Wolfa w „Vossische Zeitung” z 22 bm. pod tyt. „Sanacja Polski”. W artykule tym — poprzedzonym jeszcze 17 bm. artykułem tego samego autora, wykazującym błędność nadziei na załamanie gospodarki polskiej — stwierdza prof. Wolf, że uzdrowienie gospodarki polskiej postąpiło w ostatnie czasy mimo braku pożyczki zagranicznej znacznie naprzód. Z dużą znajomością naszych stosunków wywodzi prof. Wolf, że pomimo zmniejszenia się premii eksportowej eksport Polski nie wiele na tem ucierpiał, dzięki temu, że równocześnie zmniejszyła się bardzo znacznie stopa procentowa dla krótkoterminowych pożyczek. Nie bez racji wskazuje on też na to, że nieuzyskanie pożyczki zagranicznej miało dla Polski wcale poważne skutki dodatnie, a mianowicie zmusiło ono do oszczędności w gospodarce państwowej, a szczególnie w przedsiębiorstwach państwowych. Za główną przyczynę stagnacji gospodarczej w Polsce uważa prof. Wolf zbyt mały obieg pieniężny, wynoszący zaledwie jeden miliard złotych, a zatem o połowę mniej niż przed wojną — mimo, że ceny towarów są dwukrotnie wyższe. Szkodliwe skutki tego stanu rzeczy byłyby wystąpiły znacznie silniej na jaw, gdyby nie to, że Polska jest krajem w dużej mierze rolniczym. Prof. Wolf wskazuje na poważną nadwyżkę eksportu polskiego nad importem w ostatnim roku, dzięki czemu zapas walut w Banku Polskim silnie się zwiększył, umożliwiając tem samym większe nasytzenie obiegu pieniądzem. Wskazuje on również na znaczne rezerwy obcych walut w posiadaniu obywateli polskich, które w miarę ugruntowania się stabilizacji złotego w coraz większej mierze wpływają i wpływają jeszcze będą do Banku Polskiego.

Prof. Wolf wykazuje wkońcu, że Polska bynajmniej nie jest tak izolowana od kredytów zagranicznych, jak się to powszechnie sądzi. Wymienia on cały szereg pożyczek prywatnych, udzielonych ostatnio Polsce głównie z Anglii. I tak British Overseas Bank udzielił przemysłowi cukrowemu pożyczki dwa miliony funt. szter., Society of Motors urządziła w pobliżu Łodzi wielką fabrykę automobilów, do której kapitał zagraniczny wioził również 2 miliony funt. szter. Firma Armstrong buduje wspólnie z grupą krajową kolej nakładem 13 milionów funtów szter. W Warszawie założone zostało przedsiębiorstwo S. Baker i Co, celem handlu skórami z Anglii. Pod Radomiem buduje się fabryka związków azotowych przy udziale grupy Armstrong-Wirthworth i grupy Erlangera. Londyńska grupa finansowa Johnsohn Mathey et Co opanowała niedawno warszawski Powszechny Bank Depozytowy i planuje podwyż-

szanie kapitału. Słynna firma naftowa Shell na była w ostatnim roku od państwa 10.000 ha terenów naftowych. Bank Mercantile Finance and Exchange Corp. Ltd. udzieliła miastu Łodzi kredytu 18 milionów dolarów, a 30 większym przedsiębiorstwom łódzkim 6 milj. funt. szter. Również kooperatywy rolnicze uzyskują kredyt angielski.

„HYGEA PERLE“

czerwone wino dla niedokrwistych
wszędzie do nabycia.

Oryginalny Szampan Francuski
CHARLES HEIDSIECK, REIMS
 Prawdziwy Koniak Francuski
RENAULT & CO, COGNAC
 Perlberger i Schenker, Kraków, Grodzka 48

Szczegółowe to zestawienie, choć w wielu może szczegółach nie jest ściśle, dowodzi jednak tendencji prof. Wolfa wykazania, że Polska bynajmniej nie jest pozbawiona kredytu zagranicznego. Nie wyprowadza on co prawda stąd wniosku, że zabiegi niemieckie o udaremnienie kredytów zagranicznych dla Polski są bezcelowe, ale wniosek ten najwidoczniej wypływa z całego jego wywodu.

Streszczony wyżej artykuł prof. Wolfa, gdyby nie miał on nawet oznaczać zasadniczej zmiany nastrojów niemieckich względem Polski, w każdym jednak razie jest dowodem, że przy najmniej demokracja niemiecka umie się zdobyć na obiektywną ocenę dokonywanego się u nas postępu w kierunku konsolidacji gospodarczej i że pragnie szczerze porozumienia z Polską. Nie przeceniając bynajmniej znaczenia podobnych enuncjacji, stwierdzić jednak można z zadowoleniem, że widocznie u sąsiada naszego zaczyna się tworzyć grunt bardziej podatny do uregulowania wzajemnych naszych stosunków na płaszczyźnie zawarowanych obustronnych interesów. Objaw ten wzmacnia nadzieję na dojdzie ostateczne do skutku tego porozumienia, zwłaszcza, że rząd nasz niezmiennie zachowuje stanowisko dążenia do porozumienia z Niemcami pod warunkiem dostatecznego zabezpieczenia słusznych interesów państwowych i dobra naszego gospodarstwa społecznego.

Dr. B. S.

Niepewna sytuacja w przemyśle

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 24 3. (Sin) Z głównych środowisk wielkiego przemysłu polskiego dochodzą ostatnio niezbyt pocieszające wiadomości. Sytuacja w przemyśle metalowym w Warszawie która grozi strajkiem, wyjaśni się częściowo dopiero z końcem bieżącego tygodnia. O ile dotychczas wiadomo, przedstawiciele przemysłowców chcą na pierwszej konferencji, która ma się odbyć między nimi a przedstawicielami robotników, poprzestać na poinformowaniu się tylko o żądaniach robotniczych bez określenia swego stanowiska. Dopiero więc na drugi tydzień sytuacja w zatargu tym całkowicie się wyjaśni.

Także w przemyśle włókienniczym sytuacja

nie jest jeszcze zupełnie jasna. Pomimo formalnej zgody obu stron, tj. robotników i przemysłowców na arbitraż rządowy, będzie on bardzo trudny, gdyż wobec wielkiej rozbieżności między żądaniami obu stron, a bardziej jeszcze z powodu niefortunnie wywołanego i jeszcze niepomyślniej zakończzonego strajku, trudno będzie skłonić przemysłowców do jakichś znaczniejszych ustępstw z dotychczasowego stanowiska. Wobec tego nie jest rzeczą pewną, czy decyzja arbitrażowa będzie mogła zapaść w zapowiedzianym terminie, a więc przed 31 marca.

W Zagłębiu Dąbrowskim, gdzie przemysłowcy umowę dotychczasową wymówili od dnia

1 kwietnia, narazie według opinii sfer rządowych, sytuacja jest spokojna i stanie się aktualna dopiero w drugiej połowie kwietnia.

Przemysłowcy górniczy wobec pogorszenia się koniunktury węglowych domagają się ze strony robotników ustępstw, któreby umożliwiły kopalniom uniknięcie redukcji pracowników i zarobków. Przemysłowcy żądają miano wicie przedłużenia dnia pracy o 2 godziny i zmiany w przepisach o urlopach. Ponieważ

robotnicy naogół zdają sobie sprawę z trudności przemysłu węglowego i usposobieni są pokojowo, możliwe jest, że przy pewnym kompromisie dojdzie do porozumienia. Zaznaczyć jednak należy, że związki klasowe wśród górników stoją na stanowisku bojowym, chcąc w razie wybuchu strajku górniczego i w razie jego zwycięstwa powetować straty, które ponieśli na terenie Łodzi.

Rząd zamierza zamknąć sesję sejmową

Wczorajsza konferencja marszałka Seju z premierem Piłsudskim.

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 24 3. Sin. Dziś około godziny 2. popołudniu przybył do gmachu sejmowego szef gabinetu ministra spraw wojskowych podpułkownik Beck i w imieniu marszałka Piłsudskiego zaprosił marszałka sejmu Rataja na konferencję do Belwederu. Marszałek Rataj przybył do p. prezesa rady ministrów o godzinie 6.30 i po powrocie o godzinie 7 wieczorem, oświadczył co następuje:

— Na zaproszenie p. prezesa rady ministrów odbyłem z nim konferencję w sprawach

sejmowych. Rząd ma zamiar zamknąć w dniach najbliższych sesję sejmową. Głównym powodem tej decyzji jest chęć wyodrębnienia sesji budżetowej w ciągu której sejm spełnił swoje zadanie, uchwalając budżet. Rząd ma za miar w porozumieniu z marszałkiem sejmu zwołać sesję nadzwyczajną dla załatwienia spraw przez sejm przygotowanych.

Jak się dowiadujemy, zwołanie sesji nadzwyczajnej nastąpi prawdopodobnie w połowie maja.

Bezowocne wysiłki prawicy

Próby porozumienia z lewicą w sprawie zmiany ordynacji wyborczej spełzły na niczym.

Telefonem od naszego korespondenta.

Warszawa, 24 3. (Sin.) Przedstawiciele prawicy próbowali dziś w dalszym ciągu szczęścia w rozmowach z poszczególnymi przedstawicielami klubów sejmowych w sprawie zmiany ordynacji wyborczej. Ani rozmowy prowadzone z przedstawicielami lewicy ani z Kołem Żydowskim nie doprowadziły jednak do porozumienia. Dziś odbyła się konferencja między posłem dr Kiernikiem i posłem Bryłą a zastępcą Koła Żydowskiego w komisji konstytucyjnej dr Schreiberem, w sprawie zmiany ordynacji wyborczej do sejmu i senatu. Wymienieni posłowie chcieli się poinformować u dr Schreibera o stanowisku Koła Żydowskiego wobec proponowanych zmian. Pos. dr Schreiber oświadczył, że Koło Żydowskie trzyma się przede wszystkim dwóch podstawowych zasad, od których niemożliwe jest odstąpić, a mianowicie: Koło Żydowskie musi żądać zastępstwa parlamentarnego dla ludności żydowskiej należnego wedle jej ilości. Koło Żydowskie nie może się zgodzić na żadne wnioski, dążące do krzywdy innych mniejszości naro-

dowych. Poza tem poseł Schreiber prosił o podanie mu konkretnie sformułowanych propozycji, co do których dopiero Koło Żydowskie się ustosunkuje.

Na godzinę 1.30 poseł Głabiński zaprosił do siebie przedstawicieli klubów lewicowych, posła Czapińskiego (PPS), Polakiewicza (Stron. Chłopskie) i Bagińskiego (Wyzwolenie). Rozmowa toczyła się kilka godzin. Przedstawiciele lewicy polskiej oświadczyli, że przeciwstawiają się wszelkim próbom zmniejszenia liczby mandatów, oraz uszczuplenia liczby mandatów na kresach. Wobec tego, że konferencja nie dała żadnych wyników, odwołano dzisiejsze posiedzenie komisji konstytucyjnej i podkomisji.

Również sprawa samorządów nie ruszyła z miejsca, gdyż w ostatniej chwili zaszły poważne różnice zdań między PPS a innymi stronnictwami polskimi. Wobec tego odłożono również posiedzenie komisji administracyjnej.

Ozywiona kampanja wyborcza w Austrii

Wiedeń, 24 3. ŻAT. Kampanja przedwyborcza wzarsta z każdym dniem na sile. Żydowski komitet wyborczy zwołuje liczne wiece. Na jednym z tych wieców, urządzonych w dzielnicy żydowskiej, przemawiali znani działacze żydowscy: inż. Stricker oraz dr Glasches. W toku przemówień wdarła się na wiec grupa socjaldemokratów i przeszkadzała mow

com. Postępowanie socjaldemokratów wywołało zdziwienie w kołach sjonistycznych, ponieważ między sjonistami a socjaldemokratami zawarte zostało zawieszenie broni t. zw. Burgfrieden na okres wyborczy.

„Wiener Morgenzeitung“ zamieściła artykuł, w którym wzywa rząd, aby bronił wolności propagandy przedwyborczej.

Wynik wyborów do Rady miejskiej w Jerozolimie

(Telegram własny „Nowego Dziennika“)

Jerozolima, 24. 3. ŻAT. Wczoraj odbyły się wybory do rady miejskiej w Jerozolimie. Z kurji żydowskiej miano wybrać 4 radnych, z kurji muzułmańskiej 5, z chrześcijańskiej 3. Późno w nocy ogłoszono wynik wyborów. Wybrani zostali następujący Żydzi: Ben-Cwi, Chaim Salomon, Ichok Eljas oraz Eljahu Szamai, ortodoksa sefardyjski. Jak już donieśliśmy, Żydzi zawarli blok wyborczy, aby uniknąć rozprószenia głosów.

— Wiedeńskie dzienniki popołudniowe donoszą, że b. austriacki minister skarbu Dr Ahner wmieszany w aferę pocztowej kasy o-

Letni semestr w uniwersytecie hebr.

Jerozolima, 24. 3. ŻAT. Sekretariat uniwersytetu hebrajskiego podaje do wiadomości kandydatów na słuchaczy zwyczajnych i wolnych. Że semestr letni w instytucie nauk judaistycznych, w instytucie orientalnym oraz fizyko-matematycznym rozpocznie 26 kwietnia.

Imigracja do Palestyny w lutym

Jerozolima, 24. 3. ŻAT. Podług ogłoszonych tu danych urzędowych w ciągu miesiąca lutego przybyło do Palestyny 220 imigrantów.

szczędności i Bozla wrócił do Wiednia.

— W Kalkucie spłonęło wczoraj 20 składów drzewa. Ofiarą pożaru padło wiele osób.

KRONIKA LWOWSKA

(Telefonem od naszego korespondenta).

Sprawcy napadu rabunkowego na rodzinę Rauchów -- ujęci

Lwów, 24. 33 (O). Jak już donosiliśmy onegdaj, obok Szezerca dokonano krwawego napadu rabunkowego, którego ofiarą padł Jan Rauch ze żoną. Sprawcy napadu wtargnęli, jak wiadomo, do mieszkania Rauchów i Raucha wraz ze żoną ciężko poranili. Równocześnie prawie po drugiej stronie omu obudził się syn napadniętych Edward Rauch, który spłoszył bandytów. Onegdaj przyaresztowano sprawców napadu. Są to bracia Iwan i Mikołaj Wańkow. Obaj przyznali się do swojego czynu. Wańkowie staną prawdopodobnie w poniedziałek przed sądem doraźnym.

Samobójstwo weterynarza

— Dziś popełnił samobójstwo lekarz-weterynarz nazwiskiem Bronisław Kruk liczący 66 lat. Samobójstwo popełnił przez powieszenie się we własnym mieszkaniu. Powód samobójstwa nieznyany.

Nowy prezes izby skarbowej

— Z miarodajnego źródła dowiaduje się Wasz korespondent, że Dr Tadeusz Pollak został definitywnie mianowany prezesem Izby skarbowej we Lwowie.

Proces w Stryju Zeznania wywiadowców.

Lwów, 24. 3 (O). Ze Stryja donoszą. Dziś w procesie o rozruchy uliczne przesłuchano posterunkowego Józefa Chorka i Władysława Prochowicza. Obaj świadkowie bardzo ciężko obwiniają cały szereg oskarżonych. Po przesłuchaniu tych świadków obrońca Dr Akser postawił wniosek, aby usunąć ze sali sądowej wywiadowcę Stacha, który sobie podczas rozprawy robił notatki. Swoją uwagę obrońca Akser umotywował tem, że cały szereg świadków z powodu obawy przed poleją nie chce składać prawdziwych zeznań i wskazał na to, że kilku świadków zmieniło swoje zeznania teraz w sądzie. Po dłuższej naradzie trybunał przychylił się do wniosku obrony i usunął ze sali wywiadowcę Stacha. Następnie zeznał wywiadowca Ochendusko, który również obciąża bardzo cały szereg oskarżonych m. in. oskarżonego Wagmana. Świadek zeznaje, że tłum obrzucił policjantów kamieniami podczas salwy, którą policja oddała w stronę tłumy. Dalej oświadcza, że jemu jest wiadomem, że komuniści planowali urządzić szturm na starostwo, ponieważ komitet lokalny partji komunistycznej w Stryju chciał wykorzystać niedolę bezrobotnych dla swoich celów.

Antypolski film propagandowy w Berlinie Kancelarz Marx obecny na premierze

Berlin, 24. 3. Telegram własny). W jednym z wielkich kinoteatrów tutejszych odbyło się wczoraj uroczyste wyświetlanie propagandowego filmu antypolskiego, osnutego na tle walk górnośląskich, pt. „Naród pod krzyżem“. W uroczystej premierze, na którą zaproszenia rozsyłał prezydent regencji górnośląskiej wziął udział kancelarz Marx i przedstawiciele rządu. W związku ztem „Vorwaerts“ zamieszcza ostry artykuł, stwierdzający, że urząd spraw zagranicznych, który odradził cenzurze filmowej wyświetlanie tego filmu w czasie sesji genewskiej, uznając jego tendencje antypolskie, powinien był odradzić kancelarzowi Marxowi branie udziału w premierze. Kancelarz bowiem przez swą obecność nadał temu filmowi antypolskiemu specjalne znaczenie i powagę. Gdyby film o podobnej treści, skierowany przeciwko Niemcom wyświetlano w Polsce, cała niemiecka tzw. prasa narodowa roitaby się od wyrazów oburzenia i wymysłów w rodzaju polska bezczelność itd. Kancelarz Marx powinien zrozumieć, że Polska musi upatrywać w jego obecności na premierze wyświetlanego tego filmu zupełnie niepotrzebną, a z tego właśnie względu tembardziej obrażającą demonstrację antypolską.

Celem uniknięcia przerwy w wysyłce pisma, prosimy o rychłe odnowienie prenumeraty na miesiąc kwiecień.

ROZMAITOSCJ.

Skąpstwo Forda

(—) Ford jest bezsprzecznie najbogatszym człowiekiem na świecie, ale jest też i najskąpszym. Okazało się to niedawno. W Detroit istnieje jakiś klub sportowy, którego członkiem i prezesem jest Ford. Klub ten zaangażował jako trenera niejakiego Robertsona, który wymógł sobie ładną pensję. Ale finanse klubu mimo prezesury Forda nie były dobre i dlatego zwrócono się do Forda, by pokrył deficyt. Ford jednak umie sobie dać radę, zamiast sięgnąć do kieszeni, wymógł posadę trenerowi, by na jego miejsce zaangażować się znacznie tańszą.

Koń jako kuracjusz w miejscowości kąpielowej

(—) W bardzo drogiej miejscowości kąpielowej francuskiej Dax przebywa obecnie gość, który zwraca na siebie powszechną uwagę. — Prasa francuska poświęca temu gościowi dużo miejsca nawet szpalty. Nie jest nim ani monarcha, ani słynny dyplomata, ani gwiazda filmowa, ale — koń wyścigowy, który już wygrał kilka milionów franków na wyścigach. Guillemont — tak się nazywa ten koń — cierpi na reumatyzm i dlatego właściciel jego posłał go do miejsca kąpielowego, by go wyleczyć z choroby. Specjalny weterynarz dba o to, by kuracja borowinowa była umiejętnie przeprowadzona.

Czy chce pan kupić wyspę?

(—) Może ją pan dostać i to nawet stosunkowo bardzo tanio, bo za 1.700 franków. Trzeba się tylko zwrócić do ministerstwa marynarki rządu francuskiego, które oferuje 14 wysepek, należących do Francji. Można by przypuszczać, że te go rodzaju oferta znajdzie tysiące nabywców, ale niestety dotychczas nikt się nie zgłosił.

A leżą te wysepki w miejscach bardzo malowniczych. Pięć z nich niedaleko Hawru, szósta obok Dunkierki, dwie obok wybrzeża Bretanii, reszta na morzu Śródziemnym, a jedna jest nawet oddalona o jakie 100 km. od Korsyki. Są one wszystkie niezamieszkałe, czego jednakowoż z pewnością stwierdzić nie można, albowiem zachodzi wielkie prawdopodobieństwo, że wysepka obok Korsyki jest siedzibą jakiegoś bandyty korsykańskiego. Gdybym miał pieniądze, tobym napewno tę wysepkę sobie kupił, a potem jako prawny właściciel tej wysepki uzbroiłbym tego bandytę, kupiłbym sobie łódź, miałbym więc armię i flotę. Stałbym się jednym słowem królem i wypowiedziałbym wojnę Mussoliniemu. Szkoda, że nie mam pieniędzy, chociaż z drugiej strony i dobrze jest tak. Cóż bowiem bym zrobił, gdyby bandyta nie chciał uznać mej władzy?

Ale przez kupno takiej wysepki można łatwo zostać Robinsonem Cruzoem, można uciec z Europy i prowadzić pustelnicze życie na Ionie dzikiej przyrody. Latwo to można zrobić, bo tylko za 1.700 franków.

ZOSZCZENKO.

Niewierny Tomasz

Nakładem wydawnictwa „Alfa“ przygotowywany jest do druku wybór pisarzy sowieckich, poprzedzony przedmową Juliusza Kadana-Bandrowskiego.

Ze zbioru tego podajemy nowelę Zoszczenki, humorysty, zwanego sowieckim Awerchenką. Redakcja

Tomasz Kriukow przez trzy lata nie otrzymywał od syna listu, aż naraz, masz ci, Tomaszu Wasiljewicz, z samej Moskwy od rodzzonego syna pięć fajgłków złotem.

— Widzisz go, — pomyślał Tomasz, oglądając na wszystkie strony otrzymaną awizację. — Inny syn odwalił-by ojcu z pewnością trzy ruble i... hodi! A on, a jakże, bęc w migdał — pięć fajgli! Na taką okoliczność możnaby z rubelka przepić.

Tomasz Kriukow wyparzył się w łaźni, wdział czystą koszulę, krzotnął sobie pół butelki „samogonki“, zaprzął konia i pojechał na pocztę.

Wyjechał Tomasz ze wsi. Jedzie polem. Straśnie mu wesoło. Słoneczko przyświeca, Malusieniczka trawka ledwie z pod ziemi wygląda. A w brzuchu jak przyjemnie kręci — samogonka rozgrzewa. Jedzie sobie Tomasz i pośpiewuje.

Dojechał do lasu, przestał śpiewać, oddał się rozmyśleniom.

— Widzisz go — myśli sobie, — co mi się tyż przytrafiło! Pięć rubelków gotówka. Czegój to na świe-

cie nie bywa. O la Boga! Carów więcej nima, ani które jego jest, a chłop, jakby siłę ma. Po pięć fajgli pieniędzy dostaje. Syn chocia i chłop, a może i całym mocarstwem kręci. Ojcu pieniądze odwala. Czegój to na świecie nie bywa! A może i nieprawdę ludziska gadają. Może ta syn w śwancarach służy, w hon telu. Och, kłamią pewnie ludziska!

Tomasz przyjechał na pocztę, podszedł do okienka i wyciągnął z czapki zawiadomienie.

— Pieniądze, — oświadczył Tomasz — pieniądze mam dostać od syna rodzzonego z samego miasta Moskwy.

Kasjer z podwiązaniem okiem pogrzebał w skrzyneczce i wyłożył kolorowy papierek.

— Teek, — odezwał się Tomasz — a listu syn do mnie nie pisze? — Kasjer nic nie odpowiedział i odszedł od okienka.

— Nie pisze — pomyślał Tomasz z żalem. — Może kiedyindziej napisze. Niech i tak będzie. Można poczekać, jeżeli, na ten przykład, gotówka je.

Tomasz wziął pieniądze, obejrzał je na wszystkie strony, zdziwił się, aż nagle huknął dłonią w deskę.

— Hej, hej ojczulku! — zawołał Tomasz.

— Jakie mi pieniądze wypychasz, patrzaj?!

— Jakie pieniądze? — zapytał kasjer — nowe pieniądze.

— Nowe? — powtórzył Tomasz.

— A może to takie... podrabiane, he? Myślisz, że jak se człek trochę gołał, to mu już wszystko podsunąć można. A gdzie znaki?

Tomasz obejrzał papierek pod światło, pokręcił go w rękę i jeszcze raz obejrzał.

— No?... — powiedział zdumiony Tomasz. — To kto tam taki jest? Niby czyj portret? Aby nie chłopca? Chłop! Jak Boga kocham, tak ci chłop. Ebe?!... Znaczy się, nie kłamią ludzie... Chłop na pieniądzach wymalowany. To prawdę gadają? To chłop naprawdę siłę zdobył?

Tomasz znowu podszedł do okienka.

— Ojczulku — powląda Tomasz, — pytam się, kto tu wymalowany? Przepraszam za śmiałość...

— Zabieraj się stąd! — huknął na niego kasjer. — Pieniądze otrzymałeś i wynoś mi się do stu par sta tysięcy! Gdzie znowu wymalowany?

— No na pieniądzech.

Kasjer spojrział z ukosa na chłopca i dodał z uśmiechem:

— Tyś wymalowany, wasza moc, na miejscu cara. Chłop wymalowany, rozumiesz?

— No?... — odezwał się nieśmiało Tomasz.

— Chłop? A jakże to, ojczulku, ja nic nie wiem, które jego jest. I ziemię na ten przykład orze. Jakże to tak? I wszyscy u nas orzą i nic nie wiedzą.

Kasjer roześmiał się.

— Jak pana Boga kocham, — dodał Tomasz — wszyscy orzą. Niby rzeczywiście, ludziska powiada, że działacze, mówią, teraz z chłopów. I chłopstwo, powiedziawszy, ma poważanie. A jak to się naprawdę dzieje, prawda to czy kłamią ludzie — nie wiadomo. Ale jak już na pieniądzech, na ten przykład, portrety stoja, to juścić... musi nie kłamić?

— No, jazda już, jazda — powiedział kasjer — nie wahać mi się tu!

Dokończenie nastąpi.

NA ŚWIĘTA WIELKANOCNE

polecamy znaną od wielu lat bardzo delikatną prawdziwie **święteczną**

Francka domieszka do kawy

w skrzyneczkach i okrągłym opakowaniu Francka domieszka do kawy wyrabiana jest pod nadzorem Rabina Jakóba Fraenkla z Podgórze i zięcia jego Rabina Chaima Kannera.

Henryka Francka Synowie

Fabryka Srodków Kawowych S. A.

Skawina-Kraków.

KUNEROL

gwarantowanie czysty **TLUSZCZ JADALNY** z orzechów kokosowych produkowany jest pod nadzorem rytualnym Rabina Samuela Ehrenfelda z Mattersburga i uznany przez Rabina Awruma Cwi Perlmuttera w Warszawie

W kalejdoskopie prasy

Odłożenie wyborów samorządowych. — Co będzie z Sejmem? — Zadowolenie konserwatystów. — „Nielegalne“ idee.

„Czas“ wyraża wielkie niezadowolenie z powodu odłożenia wyborów samorządowych:

Rząd zdecydował się odłożyć kwestię nowych wyborów do ciał samorządowych (gmin wiejskich, miast i rad powiatowych) co najmniej na rok, a więc nie odbędzie się one jak najwcześniej w roku 1928. Pierwotnym zamiarem rządu było, jak wiadomo, odbyć je na wiosnę br., to znaczy przed wyborami sejmowymi, oczekiwaniem w jesieni.

Dopiero dzisiaj dowiadujemy się, że rząd postanowił odroczyć całą kwestię wydania ordynacji samorządowej aż do czasu powstania nowego sejmu i senatu, to znaczy na rok 1928. Przedtem żadnej ustawy o samorządach nie wyda.

Oczywiście, niezależnie od tego odbywać będą wybory uzupełniające tam, gdzie ciała samorządowe nie funkcjonują oraz po miastach kresowych, gdzie za czasów polskich wogóle wyborów jeszcze nie było. Niezależnie również od tego toczyć się będzie dalsza kampania na terenie sejmowym o ordynację wyborczą do samorządów.

Uchwalenie budżetu przez Izby czyni aktualną kwestję dalszego trwania sesji parlamentarnej. „Głos Narodu“ zauważa w tej sprawie:

Według artykułu 25 Konstytucji Prezydent nie może zamknąć sesji zwyczajnej Izby przed uchwaleniem budżetu. Obecnie, gdy budżet został uchwalony, jest wielce prawdopodobnym, że rząd, wykorzystając obecnie art. 25, by sesję zamknąć reskryptem Prezydenta. Sejm zebrałby się w październiku, a więc przez całych sześć miesięcy rząd wydawałby dekrety bez przeszkód i bez kontroli... Ten sam jednak artykuł 25, który rozwiązuje ręce rządowi w jednym ustępie, krępuje go w drugim, postanawia bowiem, że Prezydent „winien zwołać“ Sejm na sesję nadzwyczajną na żądanie połowy części ogółu posłów i to w ciągu dwóch tygodni. O ile więc p. Piłsudski nie wyszuka nowych wątpliwo-

ści konstytucyjnych, to Sejm zamknięty 31 marca mógłby się zebrać już 15 kwietnia, celem ułatwienia ustaw przygotowanych w komisjach.

Konserwatyści jednak są bardzo zadowoleni ze sposobu zlikwidowania strajku łódzkiego oraz z rozwiązania Niezależnej Partji Chłopskiej. Pod adresem nieprzejednanych wrogów „p. Piłsudskiego“ (jak się wyraża p. Matyasik) pisze ziemiański „Dzień Polski“:

Autorytet Rządu marszałka Piłsudskiego podniesie się, niewątpliwie w oczach obiektywnie myślącego społeczeństwa. Autorytet ten opierał się dotychczas, o ile chodzi o szerokie warstwy narodu, raczej na pewnym kredycie moralnym i pewnych, dosyć nieuchwytnych nastrojach. Dziś jednak dołącza się do tych momentów także przeświadczenie, że Rząd, któremu udało się uniezależnić, w pewnym przynajmniej stopniu, od wszechwładzy partyjnictwa, korzysta ze swej swobody ruchów, aby rozpocząć walkę ze złem, które się w Rzeczypospolitej rozpanoszyło. Temu zaś przeświadczeniu, wynikającemu z istotnych faktów, powinny ulegnąć i te sfery, które dotychczas nie umiały się nigdy zdobyć na elementarny chociażby obiektywizm.

O uznaniu za nielegalną i rozwiązaniu Niezależnej Partji Chłopskiej — czem tak bardzo słychyca się cała prawica polska — pisze słusznie „Hajnt“ w artykule pt. „Nielegalne“ idee“:

Należałoby się gruntownie nad tem zastanowić, czy leży istotnie w interesie państwa, aby wrogi mu żywioły wypędzone zostały z areny jasnego światła dziennego w podziemia konspiracji, czy, przeciwnie, nie byłoby słuszniej, ażeby partje te, o ile prowadzą zwyczajną, a nie terrorystyczną walkę polityczną, mogły pracować otwarcie, w świetle jawności, tak, ażeby ich działalność mogła być kontrolowaną nie tylko przez organy władzy bezpieczeństwa, lecz także przez całą opinię publiczną. (b)

O rokowania polsko-niemieckie

Ustępliwość Niemiec — kosztem Żydów?

Na temat rokowań polsko-niemieckich, które mają się wkrótce na nowo rozpocząć, zamieszcza „Vossische Zeitung“ interesujące uwagi, które w skróceniu podajemy naszym czytelnikom.

Można z tem się liczyć — pisze „Vossische Zeitung“ — że rokowania rozpoczną się tam, gdzie stanęły przed zerwaniem, a mianowicie na pierwszym punkcie porządku dziennego znajduje się sprawa praw osób fizycznych i jednostek prawnych. Nie przyjdzie chyba z trudnością doprowadzenie w tej sprawie do teoretycznej zgody, albowiem po polskiej stronie, jak nam wiadomo, dostatecznie zdają sobie sprawę z tego, że prawo chwilowego albo też stałego pobytu w Polsce osób w celach gospodarczych nie może być bardzo ograniczone, jeśli mają być nawiązane ściślejsze gospodarcze stosunki między obu krajami. Ze to prawo pobytu i osiedlenia musi być rozciągnięte także na pewne kategorie funkcjonariuszy, przysługujące to już sama Polska, a jeśli przy samych rokowaniach termin „dla gospodarczych celów“ coraz ciśnie interpretowano, można to wytłómaczyć nie tylko oporem ze strony Polski przeciwko nieograniczonemu dopuszczaniu obywateli niemieckich, ale i pewnymi zastrzeżeniami, jakie rząd niemiecki ma przeciwko emigracji tzw. wschodnich Żydów, których wpływ niezawsze jest pożądanym (!)

Drugą kwestję stanowi sprawa sezonowych robotników polskich, przybywających na żniwa do Niemiec. Jeśli z polskiej strony sprawie tej przypisywać będą większe znaczenie, należałoby z naszej strony nad tem się zastanowić, czy drogą pewnych koncesyj nie można uzyskać ustępstwa w sprawie osiedlenia się niemieckiego w Polsce.

Największy nacisk położyć trzeba na praktyczne wykonanie osiągniętego porozumienia, do tychczasowa bowiem praktyka władz polskich na Górnym Śląsku paraliżowała często dobre

zamierzenia rządu centralnego w Warszawie. Tu Warszawa musi sobie uświadomić, że Niemcy na tą stronę największy kładą nacisk. Atoli z drugiej strony musimy brać pod uwagę i to, że bardzo często i w Niemczech podległe organy interpretują zarządzenie centralnego rządu w duchu wprost wrogim jego intencjom. Mimo to pytanie, czy Warszawa może zagwarantować taką praktykę administracyjną na Górnym Śląsku, klóranym gospodarce interesy Niemiec o ile możności zabezpieczyła — jest najważniejsze. Jeśli dr Stresemann jest zdania, że Warszawa w tym punkcie uczyniła zadość niemieckim życzeniom, nie można zrozumieć, czemu Niemcy mają żądać specjalnych jeszcze gwarancji, godzących w prestige państwa Polski.

* * *

Do uwagi „Voss. Ztg.“ o Żydach wschodnich („Ostjuden“) zauważa „Nasz Przegląd“:

„Czyżby naprawdę porozumienie polsko-niemieckie, tak bardzo pożądane ze stanowiska gospodarczego miało być zapoczątkowane pod antyżydowskim hasłem, gwałcącym elementarne zasady równości nawet w dziedzinie komunalnej?“

Jeżeli dyplomacja niemiecka istotnie chciałaby wypróbować w pertraktacjach z Polską tanie argumenty naszych dwugłosowców, to srodze się pomyli w swych rachubach.

Ustępliwość jest bowiem cnotą, której nie wolno zbrukać krótkowzroczną demagogią, ignorującą doniosłą rolę Żydów w handlu wewnętrznym Polski!“

Bronia Geizhals Józef Geizhals
Leżajsk zaręczeni Kraków
w marcu 1927 r.
Osobnych zawiadomień nie wysyła się.

— NA PORADNIĘ PRZECIWGRUZZICZA dla uczenia bhp. Olusi Rostałowej złożyła p. Sennenscheinowa Zł. 20.

Ze sceny i estrady

Z KRAKOWSKIEGO TEATRU ŻYDOWSKIEGO. Dziś w piątek teatr zamknięty. Jutro w sobotę i w niedzielę 27 bm. wieczorem powtórzenie a cywesolej rewji artystycznej „Purim“, która dzięki wesolemu sketchowi pt. „Złata przed sądem“ stale ściąga masy publiczności. Wszystkie dotychczasowe przedstawienia odbywały się przy zupełnie wysprzedanej sali, przyczem wiele osób odchodziło bez biletów. Publiczność bawi się wyśmienicie. W program sobotniej i niedzielnej rewji wejdzie też oryginalny i bardzo wesoly sketch „W rok po ślubie“ we wykonaniu Jonasa Turkowa i Djany Blumenfeld, oraz humorystyczna scenka Korena pt. „Ugoda“ z śpiewami i tańcami.

Wobec wielkiego popytu na bilety odbywa się przedsprzedaż już dzisiaj w piątek przez cały dzień u firmy A. Fischhab, Grodzka 46.

— Z TEATRU IM. J. SŁOWACKIEGO. W amerykańskiej krotkowieli „Potęga reklamy“ Cooper-Hacket'a wykonują role główne pp.: Wernicz, Kcstecka, Zarucka, pp.: Niewiarowicz, Komornicki, Miarczyński, Wysocki, Kułakowski, Surzyński Suchciński i in. Reżyseruje dyr. Nowakowski.

— TEATR POPULARNY NOWOŚCI. Po raz ostatni w sobotę 26-go o godz. 5-tej popoł. i w niedzielę 27-go o godz. 4-tej, tak życzliwie przyjęty i chlaskiwany przez małych i dorosłych widzów „Tomcio Paluch“ znanego literata lwowskiego R. Zbierzchowskiego. Ceny biletów bardzo niskie.

— MARJA MARCO, znakomita skrzypaczka, której każdorazowy występ w zagranicznych centrach muzycznych omawiany jest szeroko przez prasę w słowach entuzjastycznych, da się poznać w Krakowie na koncercie w Starym Teatrze w niedzielę, 27 bm.

— HOŁDEM DLA GENJUSZA BEETHOVENA będzie uroczysty wieczór w sali Starego Teatru w sobotę, 26 bm. Kraków muzyczny zjednoczy się z całym światem cywilizowanym, który w dniu tym złoży cześć w setną rocznicę śmierci największego genjusza muzyki. Umieszczone w programie trzy kwartety smyczkowe reprezentują trzy style Beethovenowskie od pogody kwartetów młodzieńczych do mistycznych wizyj dzieł ostatniej doby. Dla wykonania tych arcydzieł sprowadziło „Krak. Biuro Koncertowe E. Bujański“ sławny Kwartet Drezdeński, a dla inauguracji wieczoru pozyskało na prelegenta Prof. Dr J. Reissa.

— V. UROCZYSTY PORANEK SYMFONICZNY Związku muzyków zawodowych R. P. Oddział w Krakowie dla upamiętnienia setnej rocznicy śmierci L. v. Beethovena odbędzie się w niedzielę dnia 3 kwietnia 1927 r. o godz. 11-tej przedpoł. w sali Starego Teatru pod protektorem JWPP. Wojewody krakowskiego Ludwika Darowskiego i Prezydenta m. Krakowa inż. Karola Rollego. Dyryguje znakomity i przez publiczność krakowską zawsze mile widziany dyrygent Ignacy Neumark, współdziała jako solista doskonały skrzypek Feliks Eyle, który odegra przepiękny koncert skrzypcowy. Program obejmuje ponadto: Prelekcję o Beethovenie, którą wypowie prof. Dr Józef Reiss, Marcia funebre z III. Symfonji („Eroica“) oraz VII. Symfonię. Bilety w cenie po zł 4, 3.50, 2.50 i 1.50 do nabycia w kasie zamawiań p. J. Lipskiego ul. Sławkowska 8.

— „Z WYSTAWY NIEZALEŻNYCH“. II. Wystawa Niezależnych cieszy się wielką frekwencją, grafika Jugosłowiańska wywołuje zachwyt amatorów. „Clou“ zaś wystawy są obrazy Kazimierza Sichulskiego.

REPERTUARY TEATROW KRAKOWSKICH
KRAKOWSKI TEATR ŻYDOWSKI (Bocheńska 7)
(pocz o godz 8 wiecz.)

Piątek: Teatr zamknięty.
Sobota: „Rewja Purimowa“.

TEATR MIEJSKI IM. J. SŁOWACKIEGO
Piątek: „Proboszcz wśród bogaczy“ (popul.)
Sobota: „Potęga reklamy“ (premjera) nowość.

TEATR POPULARNY NOWOŚCI
Piątek: Teatr zamknięty.
Sobota: godz. 5-ta „Tomcio Paluch“.

REPERTUAR KINOTEATRÓW
WARSZAWA: „Ofiara podstęp“.
BAGATELA: „Żywa maska“ (Konrad Veidt i Agnes Esterhazy).
NOWOŚCI: „Skompromitowana mężatka“ i komedia „Brzdąc jako pilot“.
PROMIEN: „Gorączka złota“ (Charlie Chaplin).
REDUTA: „Król uwodzicieli“ i „Jak zdobywa się kobiety“.
UCIECHA: „Hrabina z Teksasu“.
SZTUKA: „Skrzypek z Florencji“.

Nasze stanowisko wśród narodów świata

Rola i znaczenie sjonizmu dla żydostwa i ludzkości

Wielka mowa prez. Weizmanna na Kongresie żydowskim w Ameryce.

Poniżej przytaczamy przemówienie wygłoszone przez prezydenta Organizacji Sjonistycznej Dra Weizmanna na Kongresie żydowsko amerykańskim. Wyjątki z tej mowy podaliśmy już przed kilku dniami.

Mam nadzieję, iż przywódcy i twórcy Kongresu Żydowskiego poczytują to nam za zasługę, iż deklaracja Balfoura i spowodowany przez nią rozwój wypadków,

PODNIOSŁY NAOGOŁ GODNOŚĆ ŻYDOSTWA

W uwzględnieniu tej okoliczności zjawienie się moje przed Panami nie będzie może bez znaczenia. Wielki ogólny wysiłek żydowski wyjdzie na dobre temu krajowi, ku któremu zwrócone są obecnie nie tylko oczy Organizacji Sjonistycznej, lecz także, jak wierzę, olbrzymiej ilości Żydów, którzy organizacyjnie nie są jeszcze zespoleni z Organizacją Sjonistyczną.

Wedle opinii każdego obiektywnego obserwatora przedstawiamy my Żydzi, zwłaszcza ci, którzy żyją wśród wielkich mas, z jakich składają się wielkie gminy we wschodnich i południowo-wschodnich częściach Europy, wobec świata i wobec nas samych dwojaki, a być może nawet i trojaki problem: materialny problem pierwszorzędnej doniosłości oraz równie trudny problem moralny, który wymaga zarówno zrozumienia mężów stanu całego świata, jak i sił całego narodu żydowskiego.

Dla zrozumienia tego zgromadzenia wystarczy problem ten krótko i zwięźle sformułować w następujący sposób: Poszczególne Żydzi i poszczególne grupy Żydów mają ojczyznę,

JAKO CAŁOŚĆ JESTEŚMY BEZ OJCZYZNY

Poszczególne grupy Żydów, czy to w Polsce, czy w Niemczech czy w Ameryce, mają do państw, w których żyją, pozytywny stosunek. Niema żadnego problemu obywatelstwa albo, jak się to zwyczajnie w dość trywialnym sensie mówi, „dobrego obywatelstwa“. Wedle mojego przekonania „obywatel“ znaczy to samo co „dobry obywatel“. Obywatelstwo jest zupełnie jasnym pojęciem. Jesteśmy obywatelami nie tylko w Ameryce, lecz

WSZĘDZIE, GDZIE ŻYDZI ŻYJĄ.

W Ameryce łatwo jest być Żydom obywatelami. Jesteśmy obywatelami także w Polsce, a ci obywatele Polski, którzy usiłują rozwiązać problemy żydowskie, składają wielkie ofiary na rzecz pokoju i harmonji i honoru tego państwa. W wojnie światowej przelewaliśmy wielkodusznie naszą krew. Armji rosyjskiej daliśmy 600.000 Żydów, a jest

JEDNĄ Z NAJWIĘKSZYCH TRAGEDYJ HISTORJI,

że tych 600.000 Żydów pyta się, za co walczyło. Walczyli oni — nie chcę powiedzieć lepiej, ale z pewnością nie gorzej, aniżeli armje na Kaukazie i na innych frontach.

A jednak: jako całość tułamy się na arenie historii jak duch Hamleta, źle zrozumiani, nie kiedy nawet przez samych siebie, a z pewnością przez innych. Przyczyną tego jest fakt, że reprezentujemy

PROBLEM EGZYSTENCJI GRUPY KULTURALNEJ,

ze wszystkimi specyficznymi cechami i atrybutami takiej grupy, atoli bez punktów oparcia, na których owe cechy i atrybuty mogłyby się oprzeć.

Świat dzisiejszy ma zrozumienie dla Czarnogóry, pojmuje on Rumunję i Litwę. Używam tych porównań, nie dlatego, ażeby przecenić nasze zasługi. Atoli przy takim porównaniu — jeśli nawet ostatnich dwóch tysięcy lat naszej historii nie uwzględnimy, a tylko

to, co stworzyliśmy na Synaju, wstawimy jako fundament tego, co Żydzi dali światu — to może nie ulękniemy się przed pretensją ustawienia się w jednym szeregu z państwami, które dzisiaj zasiadają przy stole Ligi narodów jako reprezentanci pewnych twórców i wartości skończonych, zrozumianych i uznanych.

Ta sytuacja powstała stąd, że JAKO GRUPA, JAKO TWÓRCY WIELKIEJ CYWILIZACJI

nie posiadamy punktów oparcia, na których cywilizacja taka z konieczności musi się opierać. Ponieważ ten Kongres, podobnie jak i każdy inny Kongres żydowski pragnie widzieć fakty takimi, jakimi one są, a nie usiłuje zasłonić realności, przeto z natury rzeczy umiści on we wszystkich swoich rezolucjach to ostateczne i zasadnicze słowo, które w ostatniej analizie swojej oznacza, że

WIELKIE ENERGJE NARODU ŻYDOWSKIEGO GO WSZĘDZIE MUSZĄ BYĆ ZESPOLONE Z WYBUDOWĄ PALESTYNY.

Jeśli kontynuować będziemy naszą obecną egzystencję, to narazimy się na nieuchronną konsekwencję, iż także i nadal pojawiać się będą owe nieporozumienia. Powstają one zawsze w czasach niepokoju. Jak długo wszystko idzie dobrze, jak długo niema na świecie kryzysów i katastrof, prowadzimy znośną, spokojną egzystencję. Pogrom tu i ówdzie zdarzający się uważamy już za coś powszedniego. Nie pogrom zresztą jest rzeczą najstraszniejszą, gdyż jest tylko ostatecznym wybuchem napiętej atmosfery, ale wszystko to, co do pogromu prowadzi: owe nieme uczenie ucisku ducha i ciała,

BEZUSTANNY GWALT DUSZY.

Jeśli więc to napięcie się wyzwała i doprowadza do pogromu, to stan ten nieraz jest wyzwoleniem w porównaniu z codzienną udręką. Ale gdy na świecie wybuchają niepokoje, czy to w postaci wojny, rewolucji, czy też ciężkiego przesilenia gospodarczego, wtenczas nasze położenie — a nie położenie innych mniejszości — staje się

NATYCHMIAST KRYTYCZNE.

Chciałbym to w ten sposób sformułować: By egzystować, musimy mieć na naszych paszportach cały szereg wiz. Jesteśmy

NARODEM Z WIZAMI,

ludem z deklaracjami, jesteśmy ludzkiem istotami z komentarzem. Charakterystyczną jest rzeczą, że w Czechosłowacji uchodzimy za nie miecki element, a w Polsce reprezentujemy rosyjski element. W kapitalistycznych krajach jesteśmy elementem radykalnym, w radykalnych krajach elementem kapitalistycznym. W tem leży sedno wielkiej tragedji. Staliśmy się

KOZŁEM OFIARNYM HISTORJI.

A na nasze nieszczęście kozioł ofiarny zachowuje się wszędzie wzorowo, z jedynym 'yl ko wyjątkiem, że znajduje się przypadkowo tam, gdzie go najmniej potrzeba.

P. Gruenbaum powiedział, że w Polsce żyje milion Żydów, którzy są zbiedni. Polska jest właśnie dla tego miliona Żydów za małą. A przecież ci Żydzi w tejsamej mierze przyczynili się

DO ODBUDOWY POLSKI,

ile milion Polaków. Przed 500 laty potrzebowano tych Żydów, koniecznie ich potrzebowano, bo przed 500 albo też przed 300 laty spełniali ważną funkcję w życiu kraju. Dzisiaj ta funkcja się skończyła, a gdy Żyd spełnił swój obowiązek, powiada Polska do niego:

„Idź!”

Idziemy więc z Polski, Bóg wie dokąd, idziemy z Rumunji, idziemy z każdego kraju gdzieś, Bóg wie dokąd. Proszę zwrócić uwagę:

Dzisiaj pod auspicjami Ligi narodów wysię się Greków z Turcji i Turków z Grecji. Każdemu Turkowi, który zjawia się w Macedonii, musi Żyd ustąpić miejsca. Każdemu Grekowi, który przybywa do Salonik, Żyd ród miejsce. Nie chcę badać, czyja to wina, ba, i stem nawet zdecydowany uznać to za naszą winę, ponieważ zdecydowaliśmy się żyć, a mogliśmy się zdecydować, by zniknąć, ponieważ największą naszą siłą i równocześnie największą naszą słabością jest

NASZA NIEZNISZCZALNOŚĆ.

Musi jednakowoż gdzieś na świecie istnieć miejsce, gdziebyśmy mogli tę nierówność usunąć, a wierzę, że Palestyna jest w pewnej mierze odpowiedzią na to ciężkie pytanie.

Bez znaczenia jest pytanie, ilu Żydów w 10 albo w 150 lat będzie w Palestynie. Być może milion, a może i dwa miliony, a może i trzy miliony. Najważniejszą rzeczą jest to, że

ZWYCIĘSTWO NASZE W PALESTYNI ŻADNEJ NIE ULEGA WĄTPLIWOŚCI,

najważniejszą rzeczą jest to, że dzięki naszej nieznużonej twórczej energii, którą Żydzi po raz pierwszy znowu po wielu, wielu stuleciach rozwijają, w Palestynie coś powstaje, coś cęgodnie stanąć może obok pradawnej naszej cywilizacji. Jeśli uda nam się w Palestynie utworzyć społeczność dla pół miliona Żydów, to wtenczas będziemy mogli z dumą stwierdzić, że udało nam się odnieść zwycięstwo. A to zwycięstwo

MOŻE BYĆ I BĘDZIE JESZCZE W NASZYCH CZASACH OSIĄGNIĘTE.

Z tą chwilą bowiem, w której pół miliona Żydów zamieszka w Palestynie, stanie się ten kraj kluczem, złotym kluczem do bramy, otwierającej dla żydowskiej energii niezmiernie pola pracy, na których osiąść będą mogli wszyscy ci, którzy zechcą tam przyjść. W ten sposób zorganizowanie społeczeństwa w Palestynie stanie się filarem sklepienia dla rozwiązania kwestji żydowskiej, tak w materialnym jak i moralnym znaczeniu tego słowa.

A wtenczas

TA ŻYDOWSKA CYWILIZACJA,

kłóra jest naszą własną spuścizną i naszym jedynym darem dla cywilizowanego świata, przestanie być tułaczką, a oprze się w Palestynie na solidnych podstawach. Nadejdzie dzieło, w którym nikt się nie zapyta, co Żyd stworzył, zanim bowiem takie pytanie się sformuluje, wystarczy tylko wskazać na Palestynę, w której kontynuować będziemy dzieło rozpoczęte obecnie, tj. pustynie przemieniać w ogrody, a ludzi, wyrwanych z gruntu macierzystego, przemieniać w istoty dumne i twórcze, budujące sobie szkoły i uniwersytety, rozwijające podstawy nowoczesnej cywilizacji — a to wszystko

BEZ JEDNEGO WYSTRZAŁU.

W kraju, zawierającym duchowy kapitał całego świata, w kraju, który jest kolebką trzech wielkich religij, spełnimy obowiązek urzeczywistnienia pokoju światowego, pokoju niewymuszonego armatami, lecz stworzonego wolą niezniszczalnego ducha żydowskiego. Nie wiem, jakie przeszkody będziemy musieli pokonać, ale to wiem: jeśli zaistnieje kiedyś Liga Narodów, zapewnijająca światu naprawdę odwieczny pokój, to ostateczną siedzibą tego związku narodów musi być ten kraj, z którego wyszła pierwsza

EWANGELJA POKOJU,

ewangelja cały wszechświat obejmująca. Poł kątem widzenia tej wielkiej wizji nabiera nasze zadanie ogólnoludzkiego znaczenia i dlatego mamy prawo żądać sympatji i pomocy całego cywilizowanego świata.

FRANCISZKA z Schenkerów SAMUELOWA

obywatelka m. Krakowa

zmarła po krótkich a ciężkich cierpieniach w dniu 24 marca br. (כ' אדר שני תרפ"ז) przeżywszy lat 64.

Pogrzeb odbył się we czwartek, dnia 24 marca br. o godz. 2 popoł. na cmentarzu żyd. w Podgórzu, o czym zawiadamia w smutku pogrążona **Rodzina.**

Poseł Dr. Reich o swoim pobycie we Francji

Polityka rządu polskiego wobec Żydów to „polityka obietnic.”

W rozmowie z przedstawicielem ŻAT-nej w Paryżu, członkiem delegacji parlamentarzystów polskich we Francji, poseł dr. Reich oświadczył między innymi, że rozminął w Paryżu z tym szeregiem wybitnych osobistości francuskich m. in. z marszałkiem Fochem, senatorem Monzie i Justynem Gobardem. Podczas rozmowy z marsz. Fochem dr. Reich wspominał, że przy odwiedzaniu pola bitwy pod Verdun i Reims stwierdził, iż obok mogił żołnierzy chrześcijańskich oznaczonych krzyżami znajdują się również mogiły żołnierzy żydowskich, oznaczonych „Tarczą Dawida”. Jest to jeszcze jeden dowód, że Żydzi mężnie i z honorami walczyli przy boku Francuzów. Marszałek Foch ze swojej strony stwierdził, że Żydzi niewątpliwie spełnili swój obowiązek względem Francji. Sen. de Monzie i p. Justyn Gobard wyrazili dr. Reichowi swoje szczerze uczucia sympatii względem sjonizmu, a zwłaszcza p. Gobard podkreślił, że stowarzyszenie „France-Palestine”, którego on jest przewodniczącym, ma za cel m. in. zachęcenie Żydów francuskich do udziału w pracy na rzecz Palestyny.

Omawiając obecne stosunki między posłami

żydowskimi w Sejmie a rządem polskim, dr. Reich zaznaczył, że z punktu widzenia moralnego stosunki te doznały poprawy. Członkowie rządu polskiego zaczynają zdawać sobie sprawę, że element żydowski jest dla Polski pożyteczny i zachowuje lojalność względem państwa. Lecz z punktu widzenia konkretnych koncesyj rządu polskiego dla Żydów sprawa pozostawia wiele do życzenia. W danym wypadku można naogół scharakteryzować politykę rządu polskiego względem Żydów, jako politykę obietnic. Trzy zwłaszcza sprawy stanowią dla Żydów kwestję życia: „numerus clausus”, przymusowy odpoczynek niedzielny i subsydja dla szkół żydowskich, jakoteż zrównanie tych szkół pod względem praw ze szkołami nieżydowskimi.

„Z powyższych względów — zakończył dr. Reich — uważałem za konieczne wspomnieć o tych wszystkich zagadnieniach (a zwłaszcza o „numerus clausus”) podczas moich rozmów we Francji, w charakterze członka polskiej delegacji członków Sejmu. Pragnę, aby opinia francuska była należycie poinformowana o faktycznej sytuacji mniejszości narodowych w Polsce”.

O katedrę Biblii na Uniwersytecie Hebr.

Problem wprowadzenia krytyki Biblii i ustanowienia katedry dla Biblii na Uniwersytecie Hebrajskim wywoływał od początku istnienia Instytutu dla wiedzy judaistycznej przy Uniwersytecie Hebrajskim szereg konfliktów. Z jednej strony przedstawiciele świata naukowego domagali się wprowadzenia krytyki Biblii, jako części programu Uniwersytetu Hebrajskiego, twierdząc nie bez słuszności, że uniwersytet nie jest jesziwą i że żydostwo współczesne nie może i nie powinno obawiać się krytyki swego największego skarbcza literatury. W odpowiedzi na zarzuty sfer religijnych zaznaczali zwolennicy tej koncepcji, że i wśród uznanych powag religijnych byli ludzie, którzy krytyką Biblii zajmowali się i którzy w tej dziedzinie wypowiadali bardzo śmiałe poglądy. Sfery ortodoksyjne natomiast przeciwstawiły się tym tendencjom, uważając Biblię za księgę nie naruszaną. Kierownictwo uniwersytetu znalazło z tej sytuacji wyjście, nie stwarzając w ogóle katedry dla Biblii. Stan ten atoli nie zadowolili przedstawiciele świata naukowego w kuratorium uniwersytetu hebrajskiego. W kuratorium zasiadają wpływowe osobistości, które protestowały przeciw dotychczasowemu stanowi rzeczy, wskazując, że jest nonsensem, by w Instytucie dla wiedzy judaistycznej nie było katedry Biblii. Powstały więc konflikty, a nawet groźby dymisji. Ostatnio, jak wiadomo, powzięło kuratorium uchwałę, która kładzie kres dotychczasowej sytuacji. Na mocy tej uchwały powołano na trymestr letni do Jerozolimy rabina z Królewca i wybitnego uczonego żydowskiego prof. Perlesa, jednego z najwybitniejszych żydowskich krytyków Biblii.

Przeciwko nominacji prof. Perlesa podnoszą

się obecnie protesty w sferach ortodoksyjnych w Palestynie, szczególnie wśród Mizrachi. „Hajnt” ogłasza rozinową swego korespondenta palestyńskiego z rabinem Fischmanem. Rabin Fischman oświadcza, że Mizrachi rozpocznie ostrą walkę przeciwko nauczaniu Biblii na uniwersytecie. Mizrachi zażąda ustąpienia członków kuratorium uniwersytetu Hebrajskiego, zasiadających w nim z ramienia Mizrachi, i rozpocznie akcję protestacyjną przeciwko krytyce Biblii na Uniwersytecie jerozolimskim. Mizrachi zażąda również, by Keren Hajessod nie wypłacał więcej sumy 5.000 funtów szterlinów na cele Uniwersytetu.

Należy ubolewać, że w sprawy, w których głos powinni zabierać wyłącznie ludzie nauki, mieszają się stronnictwa i partje.

„Hacefira” ogłasza wywiad z wielkim historykiem żydowskim, prof. Sz. Dubnowem. Dubnow uważa fakt niekreowania katedry Biblii na Uniwersytecie jerozolimskim za **krzywdę, wyrządzoną nauce żydowskiej**. Zdaniem prof. Dubnowa instytut wiedzy judaistycznej winien w pierwszym rzędzie obejmować następujące katedry: 1) Katedra języka hebrajskiego w łączności z innymi językami semickimi, 2) Katedra Biblii, której nie należy nazywać katedrą krytyki biblii, 3) Katedra dla Talmudu i różnych jego części, 4) Katedra dla historii żydowskiej. Zdaniem prof. Dubnowa nie kreowano dotąd katedry historii żydowskiej również z obawy przed krytyką biblii, szczególnie, jeśli chodzi o dzieje Żydów z okresu biblijnego. Z tej przyczyny nie powierzone światnemu znawcy tego przedmiotu drowi Klausnerowi tej katedry, a

TANIA DOBRA SŁUCHAWKA OGYWIŚCIE „NORA”

oddano mu katedrę traktującą o epoce haskali. Naogół wyraża się Dubnow pesymistycznie o stanie wiedzy żydowskiej. Wybitny historyk stwierdza, że różne akademje i seminaria rabinackie nie stworzyły dotąd niczego godnego uznania. Żydostwu brak obecnie uczonych. Być może, że w Ameryce zdoła się wytworzyć coś nowego dla nauki żydowskiej. (Szkoła Schächtera).

KATEDRA IMIENIA ACHAD HAAMA.

Dla uczczenia pamięci Achad Haama uchwalono stworzyć na Uniwersytecie jerozolimskim katedrę filozofii imienia Achad Haama.

PRZEGLĄD GOSPODARCZY.

Reorganizacja kolei państwowe

Pisma warszawskie donoszą, że jak słychać, w ciągu najbliższych dwóch miesięcy nastąpi reorganizacja polskich kolei państwowych na przedsiębiorstwa państwowe. W związku z tem, system uposażeń pracowników kolejowych będzie uodrębniony z ogólnych norm uposażeniowych urzędników państwowych, przyczem pobory tych pracowników zostaną podwyższone.

Wpłaty dolarowe emigrantów w P. K. O. będą przerachowane na złoto

„Dziennik Ustaw” przynosi niezmiernie ważny dekret Prezydenta Rzeczypospolitej, dotyczący przerachowania wpłat oszczędnościowych, złożonych w swoim czasie w walutach obcych w PKO bezpośrednio, lub przekazanych z zagranicy za pośrednictwem placówek dyplomatycznych, organizacji i banków.

Dekret ustala, iż wszelkie tego rodzaju wpłaty przerachowywane być winne według parytetu 5.18 za 1 dolar i wypłacane w złotych z doliczeniem 3 proc. w stosunku rocznym od dnia 1 marca 1924 r., do dnia 1 lipca 1926 roku.

Amerykańska zamożność

The Times z 18-go bm. donosi:

— Na zebraniu Amerykańskiej Izby Handlowej w Londynie w Hotelu Cecil dnia 17 bm. Sir Josiah Stamp przedstawił niektóre czynniki, które ważną rolę będą odgrywać w bliskiej przyszłości rozwoju Stanów Zjednoczonych.

Wykazy niedawno ogłoszone stwierdzają taki postęp w dochodzie amerykańskim za rok 1926, że nawet najbardziej zahartowani w analizie zamożności amerykańskiej są zdziwieni. Cały bieżący dochód wyraża się cyfrą 14 miliardów funtów, tj. około 90 miliardów dolarów, czyli równa się sumie kapitału Królestwa Zjednoczonego W. Brytanji przed wojną. Wykazuje to wzrost 36 proc. w dochodzie w ostatnim pięcioleciu, lub przyrost 7 proc. na głowę rocznie.

W dochodzie tym wliczony jest procent lub roczna wartość majątku ruchomości jak meble, ubranie, samochody itp., a także wartość towarów wyrobionych przez rodziny dla własnego użytku, ale bez dochodów użytych na powiększenie kapitałów zakładowych.

Cyfry obecne wskazują 36 procent wzrostu dochodu na głowę w ostatnich 5-ciu latach, czyli przeciętnie po 7 procent wzrostu rocznie. W ciągu 8-miu lat od 1909 do 1917 wzrost całkowity na głowę był tylko 15 procent, a w poprzednich 9-ciu latach od 1900 do 1909 wynosił 26 procent. Przeciętna osoba pracująca dla dochodu otrzymała w roku 1926 około 25 procent więcej, niż w roku 1917, a 44 procent więcej, niż w roku 1909.

O POPARCIU POWSZECHNEJ WYSTAWY KRAJOWEJ W POZNANIU. Onegdaj odbył się w Bielsku zjazd Związku Izb przemysłowo-handlowych, na którym omawiano sprawę urządzenia Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu. Na zjeździe zapadła uchwała, aby w uznaniu doniosłego znaczenia projektowanej Powszechnej Wystawy Krajowej dla państwa i jego życia gospodarczego, wezwąć przemysłowców i kupców do gremialnego wzięcia udziału w wystawie, oraz usilnie poprzeć wszelkie usiłowania, zmierzające w kierunku zapewnienia wystawie powodzenia.

Wiadomości z kraju

Przed wyborami do Rady miejskiej w Tarnowie

(Kor. wł.). Tarnów, 23 marca.

Onegdaj odbyło się w sali Towarzystwa Eskontowego zwołane przez Komitet Zjednoczonych Organizacji Sjonistycznych zebranie obywatelskie, na którym omówiono sprawę wyborów do Rady Miejskiej. Zebranie zagałę imieniem komitetu p. Dr. Schenkel, wskazując na to, że hasłem, pod jakim społeczeństwo żydowskie pójdzie do urny wyborczej, jest jednolity front na ulicy żydowskiej, którego stworzenie i utrwalenie jest naczelnym zadaniem komitetu wyborczego. Referat o zadaniach żydowskiej reprezentacji w Radzie Miejskiej wygłosił prezes Org. Sjon. i przewodniczący zebrania p. Joachim Neiger, który, omawiając obecną sytuację wyborczą z punktu widzenia obowiązującej ordynacji kurjalnej, w dosadnych i przekonujących wywodach wskazał na konieczność stworzenia jednolitej orientacji wyborczej na ulicy żydowskiej i na konieczność szukania pomostu porozumienia jedynie z takimi politycznymi czynnikami polskimi, których liberalizm i demokracja nie strąca pod żadnym znakiem zapytania. Wywody znakomitego mówcy spotkały się z silnym aplauzem zebranego obywatelstwa żydowskiego. Następnie zabrał głos p. prezes Heumann, który imieniem Stowarzyszenia kupców żyd. zgłosił akces do akcji wyborczej zjednoczonych organizacji sjonistycznych. Podobne oświadczenia złożyli reprezentanci innych grup zawodowych.

Następnie uchwalono jednogłośnie następujące dwie rezolucje:

„1) Stworzenie jednolitego frontu żydowskiego przy wyborach do Rady Miejskiej leży w żywotnym interesie żydostwa i dlatego wzywa się mający się wybrać komitet wyborczy, by podjął w tym kierunku odpowiednie kroki.

2) Zgromadzenie stwierdza, że dotychczas nikt nie jest upoważniony do prowadzenia imieniem Żydów pertraktacji wyborczych z grupami nieżydowskimi”.

Na temsamem zebraniu wybrano szeroki komitet wyborczy, w skład którego weszli najpoważniejsi obywatele i reprezentanci społeczeństwa żydowskiego w Tarnowie. Komitet ten wyłonił z siebie ściślejszą Egzekutywę, w skład której weszli pp. Neiger jako przewodniczący oraz Dr. Chomet, Dr. Ehrenfreund, Dr. Feig, Gewürz Eljasz, Götzler Wolf, Heumann Józef, Holländer Henryk, Dr. Goldberg, Leiner wiceburmistrz Dr. Mütz, Dr. Schenkel, Schinagel, Dr. Spann i Spielmann jako członkowie.

W najbliższych dniach komitet rozpocznie wydawać własny organ miejscowy.

JAROSŁAW. (Kor. wł.) Popis freblówki. — Uniwersytet Ludowy.

Zarząd Tarbutu, chcąc zapoznać szerszą publiczność, a w pierwszym rzędzie nasze matki żydowskie, z postępem, jakie robią w nauce i w ogóle w swym rozwoju umysłowym nasze dzieci, urządził popis freblówki połączony z zabawą. Popis ten wykazał wszystkim najdobitniej, iż nieodzownym czynnikiem wychowania obecnie dorastającego pokolenia jest freblówka. Każde dziecko w wieku przedszkolnym powinno ten okres wychowania w freblówce przejść, ileż dziecko, które otrzymało swe wychowanie we freblówce, całkiem inaczej orientuje się w programie i w życiu szkolnym, pomijając już stronę narodowego uświadomienia młodego pokolenia. Część oficjalna, mianowicie deklamacje hebrajskie, polskie, sztuczka polska i hebrajska, gimnastyka, jakoteż chór, wszystko wykonane wyłącznie przez dzieci freblówki, wykazały najdobitniej wszystkim obecnym, iż praca naszych freblanek wydaje należyte owoce. Po ukończeniu części oficjalnej odbyła się wielka zabawa dziecięca. Efekt materialny zabawy jest dość znaczny, ale i efekt moralny nie pozostawia wątpliwości. Matki, przekonawszy się na popisie o pracy pedagogicznej freblówki, wyślą prawdopodobnie swe dzieci do tej instytucji, której zastąpienie nie może najstarsze nawet wychowanie domowe.

Uniwersytet ludowy przy stow. akad. Przedświt-Haszachar, stał się, jak już z okazji inauguracji przeżyliśmy, poważną placówką kulturalną naszego grodu. Doborem prelegentów i tematów ściga nowa placówka liczne rzesze społeczeństwa żydowskiego. Ze wszystkich referatów największe zainteresowanie wzbudził odczyt Dra Schlagera o Spinozie. Dr. Benjamin Schlager, rodem z Jarosławia, miał po 25 latach nieobecności, sposobność zetknięcia się z szeroką publicznością jarosławską, co go niezmiernie ucieszyło. Nie mniej ucieszoną i zadowoloną była publiczność, że Jarosławianin o głośnym imieniu w świecie naukowym, przemawia u nas na ulubiony temat.

Ruch przedsezonowy w uzdrowiskach

Ruch przedsezonowy w naszych licznych uzdrowiskach rozpoczął się już na dobre. Zdrojowiska czynią ostatnie przygotowania techniczne do nadchodzącego sezonu, odnawiają i odświeżają swe zakłady, przyjmują służbę, zawierają kontrakty z orkiestrami, teatrami, biurami koncertowymi itp., a wszystko w celu możliwie jaknajwiększego uprzyjemnienia pobytu przyszłym kuracjom i letnikom.

Sezon w roku bieżącym zapowiada się wyjątkowo pomyślnie. Bardzo licznie napływają do poszczególnych uzdrowisk zapytania o warunki pobytu i mieszkaniowe, a nadto większe nasze zdrojowiska będą gościć szereg poważnych wycieczek zagranicznych, jak: Międzynarodowego Kongresu Medycyny i Hygieny Wojskowej, Zjazdu Lekarzy Słowiańskich, Zjazdu przedstawicieli turystyki słowiańskiej, Międzynar. Zjazdu Geografów itp. Ponadto również zagraniczne biura turystyczne zapytują o warunki techniczne, urządzania wycieczek turystycznych do Polski, z tem, aby nasze uzdrowiska były punktem wyjściowym dla tych wycieczek.

Zagranica objawia coraz silniejsze zainteresowanie dla naszych uzdrowisk. Związek polskich uzdrowisk w Warszawie (Senatorska 11) otrzymał już szereg zapytań o materiał ilustracyjny i opisowy naszych uzdrowisk od kilkunastu zagranicznych wydawnictw.

Ceny w uzdrowiskach zasadniczo nie nęgły zrianom, podniesione będą jedynie ceny sztucznych kwasów węglowych o 5 proc. z powodu podwyżki cen materiałów surowych. Koszta całodziennego utrzymania wraz z mieszkaniem wynosić będą 8—18 zł. (PAP).

Szczegóły napadu bandyckiego na domostwo Żyda pod Bochnią

Poniżej podajemy szczegóły o zuchwałym napadzie rabunkowym, dokonanym w nocy z 22 na 23 bm. w Budach ad Bochnia na dom Izraela Weisenberga. W czasie dotychczasowych dochodzeń policyjnych ustalono, że sprawcy, których było 3, dostali się do budynku przez okienko na dachu i weszli do szynkowni około godz. 1 w nocy. Po drugiej stronie budynku w mieszkaniu znajdowali się domownicy Weisenberga, z których przypadkowo przebudziła się służąca, chcąc wyjść na podwórze. Gdy dziewczyna otworzyła drzwi od mieszkania i zauważyła w szynkowni nieznanego mężczyznę plądrującego, cofnęła się do mieszkania i przebudziła właściciela. Ten wyszedł do sieni, lecz zaledwie uszedł 2 kroki od drzwi mieszkania, został postrzelony przez drugiego osobnika w brzuch z pistoletu Steyer tak, że padł na ziemię, upuszczając trzymaną w ręku lampę.

Na odgłos strzałów wybiegła do sieni córka Weisenberga i wprowadziła ranego do mieszkania, poczem z drugą swoją siostrą przytrzymała drzwi, nie chcąc do mieszkania wpuścić sprawców, którzy poczęli się dobijać, najmłodsza zaś córka Weisenberga wyskoczyła tylnym oknem na pole i zaalarmowała sąsiadów. Tymczasem sprawcy widząc, że nie mogą się zdobyć do mieszkania i słysząc nadchodzącą pomoc, strzelili przez drzwi z karabinu do mieszkania, kula jednak nie ugodziła nikogo i utkwiała w murze, poczem zbiegli nie zabrawszy niczego.

Weisenberg odniósł ciężką ranę w brzuch przy czem doznał przetrzeżenia pęcherza i kiszek. W ciężkim stanie przewieziono Weisenberga do szpitala w Krakowie.

POWRÓT GEN SOSNKOWSKIEGO DO WARSZAWY. Generał Kazimierz Sosnkowski, znajdujący się obecnie na Riwierze francuskiej, jest już całkowicie zdrowy i wraca do Warszawy około połowy kwietnia. Gen. Sosnkowski ma objąć wysokie stanowisko w ministerstwie wojny.

AWANTURA PODCZAS EGZAMINÓW NA SĘDZIÓW I PROKURATORÓW. W Warszawie odbywają się obecnie egzamina w Sądzie Okręgowym na objęcie stanowisk sędziów i prokuratorów. W związku z temi egzaminami w kołach prawniczych sensację wywołała wczoraj wiadomość, iż egzamina te zostały przerwane, a to wobec przyłapania niektórych kandydatów na „ściągnięciu”. Posługiwały się te osoby modelami ściągaczek, p. zjętymi ogólnie w szkołach średnich. Sprawą tą miał się rzekomo zająć Minister Sprawiedliwości.

STRASZNA TRAGEDJA MŁODEJ KOBIETY. Warszawie popełniła samobójstwo młoda kobieta, Szymanowska, żona fabrykanta. Powodem samobójstwa — nieuleczalna choroba oczu i zupełna ślepota.

ZAMACH POSTERUNKOWEGO NA SWĘTOKOMENDANTA. Z Warszawy donoszą: Wczorajano do mieszkania komendanta posterunku w Łomlinie pod Warszawą, st. przodownika Zawackiego, przybył posterunkowy J. Zar i po krótkim wymianie zdań strzelił do niego trzykrotnie. Strzały chybiły. Zar, wróciwszy do swego mieszkania strzałem w skroń pozbawił się życia. Osieroconą żonę z trojgiem dzieci. — Wdrożono śledztwo w tej sprawie.

PROCES O ZNISZCZENIE OBRAZU CHRYSYSTUSA. W Wilnie odbył się ostatnio proces przeciwko szamesowi bethamidraszu, Abrahamowi Mirańskiemu, o zniszczenie obrazu Chrystusa pozostałego przez jego służącą w przedsiłoni syraleggi. Z zemsty za wydalenie ze służby doniśła służąca, że jej pracodawca zniszczył obraz Chrystusa. Mirański został aresztowany i za karę wypuszczony na wolność. Prokuratura wytoczyła mu proces o obrazę religii. Sąd skazał Mirańskiego na 6 miesięcy więzienia.

MIŁOŚĆ ZA 15.000 ZŁOTYCH. Sąd okręgowy w Warszawie odrzucił onegdaj skargę 76 (1)-letniej Eugenji Drozdowskiej przeciw 23-letniemu Tadeuszowi Gruszczyńskiemu o przywłaszczenie sumy 15.000 zł. Okazało się bowiem, że kwoty T. Gruszczyński sobie nie przywłaszczył, lecz, że mają Drozdowska ofiarowała w zamian za... miłość Kobiet, jak widać, kochać potrafi, choć już ósmu krzyżyk nosi na swych barkach.

„Purim“ w Zyd. Gimnazjum i Szkole Ludowej w Krakowie

Staraniem komitetu wyłonionego z grona nauczycieli odbył się w zakładach gimn. żyd. szereg wieczorów purimowych.

Na program wieczorku szkoły ludowej złożyły się tańce, deklamacje, sztuczki hebrajskie pp. Mifelewa i Jerolimskiego oraz pantomina p. Kwirera.

Na specjalną wzmiankę zasługują: Stela Diwiska, deklamująca wiersz Brauna „Purim“ i w roli Hamana, Wachsmann w roli pierrota, Rosihal jako chazen w tańcu chasydzkim oraz Anka Krenigłówna tańcząca charlestona.

Gimnazjum wprowadziło na scenę rzecz dotyczącą na deskach szkoły nie widzianą, mianowicie ma. jonetki, które odegrały Gronnemanna „Basia purimowa“ w tłumaczeniu i przeróbce Brauna. Laleczki artystycznie przez pp. Teppera i Förstera wykonane, poruszały się zwinnie, wprawiając widzów w humor „purimowy“.

Również bardzo miłe wrażenie pozostawiły po sobie tańce układu p. Teppera, muzyka pod kierownictwem p. prof. Fleischnera, która odegrała Aubera uwerturę do opery „Niema z Portici“, jakoteż sztuczka hebrajska p. Mifelewa i taniec p. Rubinsteina.

Uroczyste te wieczorki zakończyły tańce, deklamacja i śpiewy naszych milusińskich z freblówki, pczostającej pod wzorowem kierownictwem p. Wiener-Besterowej. Embe.

Ze sportu

SEKCJA WIOSŁARSKA ŻKS. MAKKABI otwiera sezon 1 kwietnia br. i przyjmuje wpisy nowych członków codziennie od 7—8 wieczorem w lokalu klubowym ul. Gertrudy 8.

KIEROWNICTWO SEKCJI PIŁKI NOŻNEJ Ż. K. S. MAKKABI komunikuje, że treningi drużyn juniorów rozpoczynają się dnia 30 marca br. o godz. 3 popoł. na boisku. Tamże przyjmuje się nowe zgłoszenia i skuteczna dobór inwentarza.

MAKKABI II—GARBARNIA. W sobotę odbędą się zawody II drużyny Makkabi z K. S. Garbarnią Kraków. Makkabi II przystępuje do tych zawodów w odmłodzonym składzie. Początek o godz. 3,30 popoł.

NADZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE Ż. K. S. „HAKOAH“ uchwaliło fuzję z Ż. K. S. „Hasmonea“ pod nazwą: Żydowski Klub Sportowy „Hakoah“ w Krakowie. Do Zarządu klubu dołączono p. Henryka Scheinowitza jako wiceprezesa klubu oraz pp. Maksa Blondera i Jakubowicza jako członków Zarządu.

EMIGRACJA POLSKA I ŻYDOWSKA W KANADZIE. W r. 1926-ym przybyło do Kanady około 6.000 przychodźców narodowości polskiej oraz około 10.000 Rusinów. Ponadto przybyło też około 3.000 Żydów z czego przynajmniej 2/3 stanowią Żydzi z Polski.

Z życia Chińczyków

Różnice w obyczajach. — Zwyczaje związane z śmiercią. — Bliski kontakt z nieboszczykami. — Małżeństwa u Chińczyków. — Uprzejmość i gościnność.

Obyczaje i zwyczaje chińskie, których korzenie gubią się w oddali tysiącleci, są tak różne od naszych, iż rozumniemy, że miliony Chińczyków muszą uważać Europejczyka za stworzenie, którego najistotniejszą cechą jest wywracanie do góry nogami wszystkiego, tego, co jest jedynie naturalne i proste. Zewnętrzne przeciwieństwa kryją według nich głęboką zasadniczą odmienność: Europejczyk nosi na znak żałoby szaty czarne miast białych, drapie się z zakłopotaniem w głowę, miast w pięte, sadza swego gościa po stronie prawej — miast lewej, konia w stajni stawia łbem do ściany miast ogonem, wzywa kogoś ruchem ku sobie — miast od siebie itd. Chińczyk, zawiadamiając o śmierci drogiego krewnego, śmieje się, narzeczona Chinka, idąc do ślubu płacze: u Europejczyków jest odwrotnie. Europejczyk chcąc się pomścić odbiera życie swemu przeciwnikowi, Chińczyk — sobie. Europejczyk swym zachowaniem się cochwila łamie jeden z 3.000 przepisów, które od wieków obowiązują każdego Chińczyka: stara się zawsze przedstawić swą osobę w lepszym świetle — wbrew pokorze samouniżenia, spaceruje z żoną pod rękę, je nawet razem z nią, przykłada w pocałunku do jej ust swoje, co jest już czemś zgoła odrażającym! Nic przeto dziwnego, że kiedy do zapadłej wioski chińskiej przybywał jakiś Europejczyk, zwłaszcza blondyn (Chińczycy nazywają takiego człowieka „czerwonym djabłem“), cała wieś zbiegała się, by go oglądać, jako okaz największego spaczenia natury. Równie szczerze pewnie zdumiewali i zdumiewają czerwoni djabli, zapoznając się bliżej z życiem Chińczyków.

Śmierć u Chińczyków nie jest bynajmniej zjawiskiem groźnym, albowiem zmarli trwają nadal — jako ubóstwieni żywi: biorą udział w bólach i radościach pozostałej rodziny, opiekują się nią i pomagają jej. Oczywiście rzecz, że pozostała rodzina musi też należycie dbać i troszczyć się o nich. Pierwszym obowiązkiem wobec zmarłego jest urządzenie mu jak najwspanialszego pogrzebu. Wszystko to, co zmarły posiadał wartościowego, musi być albo spalone, albo wraz z nim włożone do mogiły. Bogacze ściśle nakaz ten wykonywują, przytem zdarza się niezwykle rzadko, by bezcenne nieraz kosztowności ktoś z grobu wykraść się ważył: zbezczeszczenie miejsca spoczynku zmarłych uznane jest w Chinach za najstraszliwszą z możliwych, a przez to prawie niemożliwą zbrodnię. Biedni natomiast obchodzą surowy przepis w ten sposób, że palą nie same przedmioty, lecz ich podobizny na papierze, w tekturze, z mchu sztucznego, złotej bibułki itp., specjalnie w tym celu sporządzane i względnie dość drogie. Wogóle przepaść między bogaczem a biedakiem, nigdzie bodaj nie jest tak jaskrawa, jak w Chinach, szczególnie podczas odprawiania najważniejszej ceremonii pogrzebu, który stał się tu właśnie wykładnikiem zamożności. Już Konfucjusz zabronił wydawać na pogrzeb więcej, niż połowę majątku: ograniczenie to było śmiało konieczne, koszt bowiem pogrzebu w Chinach mogłyby być nieograniczone! Za samą trumnę nieboszczyka płaci się wprost nieprawdopodobnie sumy; bywa ona niekiedy tak ciężka, że 50 ludzi ledwo podnosi ją w górę, a musi być mocna, nieczem twierdzą, by zmarły miał w niej pewny

schron na długie wieki. Zdarzały się też wypadki, iż pod taką trumną uginał się most na rzeczce i zapadał w wodę. Fabrykanci trumien — rzecz jasna — robią w Chinach świetne interesy!

Na grób zmarłych krewni przychodzą często, by podzielić się z nimi wszystkimi nowinami. A za każdym razem składają na grobie najlepsze smakołyki, tłumacząc się jednocześnie przed zmarłymi, że tak mało ofiarują i prosząc ich, aby nie wzgardzili tem, co dać mogą. Korespondent jednego z pism zagranicznych był obecny przy podobnej scenie. Wkrótce potem zetknął on się w eleganckim lokalu w Szanghaju z jakimś wytwornym młodym Chińczykiem, będącym w towarzystwie Chinki, uczesanej a la garconne — i ku swemu wielkiemu zdziwieniu pozna w obydwoju uczestników starożytnego obrządku. Kierowany ciekawością, osmieszył się zapytać Chińczyka, czy wierzy w przesąd, iż zmarli spożywają pozostawione im przez żywych smakołyki. W odpowiedzi usłyszał następujące słowa: „O, tak! zmarli Chińczycy spożywają przyniesioną im na grób strawę z równą rozkoszą, z jaką zmarli Europejczycy wachają złożone na ich mogiłach kwiaty“.

Małżeństwa w Chinach zawierane są bardzo wcześnie. Za największe szczęście rodzinne uważają Chińczycy liczne potomstwo, trzeba zaraz jednak do dać, że radośnie wita się tylko narodzinu chłopca, przyjsię na świat dziewczynki jest jedną więcej „plagą domową“. Na pytanie: „Ile masz dzieci?“ słyzy się często skargę: „Niestety tylko trójkę — i cztery plagi (tzn. córki)“. Wszystkie dziewczęta w Chinach wychodzą zamaż, lub są legalnymi utrzymankami — stara panna jest zjawiskiem całkiem nieznanem. Kobiety w obecności innych nie wolno mężczyźnie dotknąć: nasuwa się nawet problemat, czy Chińczykowi wolno wyciągnąć z wody tonącą kobietę, gdy na brzegu, lub w łodzi są ludzie. Wismukła Chinka jest może ładniejsza jeszcze od ścietonogiej Japonki. Poeta mówi o niej: „Oddech Chinki wprawia w tan kwiaty, a jej przeczysta twarz na kazuje księżycowi skryć swe oblicze“. Poeci są zresztą wszędzie nieco przesadni...

Chińczycy odznaczają się niezwyklej uprzejmością i gościnnością: 30 rozmaitych dań — mięsnych i roślinnych — stanowi przy podejmowaniu gościa skromne menu. Najbardziej zaś pochlebia gospodarzowi, gdy gość pod koniec któregoś tam dania, zaczyna rozpaczliwe wysiłki, by nie zwrócić jedzenia, lub gdy mu się odbije: jest to dowodem dostatecznego wreszcie wypełnienia żołądka. Uradowany wy powiada on wówczas słowa, które przetłumaczone na nasz język — oznaczają: „smacznego!“, albo „na zdrowie“.

W Chinach, mających za sobą 5.000 lat tradycji, dokonywa się wprawdzie ostatnio głęboka wewnętrzna i szeroka zewnętrzna przemiana: przyczyniają się do tego nowoczesne szkoły, wspólne wychowanie młodzieży, biblioteki, czytelnice, odczyty publiczne, lokale rozrywkowe itp. Modernizacja Chin ma jednak swoje naturalne granice: tajemnicza odębność kraju i jego ludności jest niewyczerpana, przyszłość ich przeto — nieogarniona.

krajom najdalej idącego bezpieczeństwa.

Następnie Paul Boncour w dłuższym przemówieniu wyłożył zasady, które kierował się przedstawiając francuski projekt konwencji. Mówiąc o konieczności doprowadzenia prac komisji przygotowawczej do konkretnych chociażby nieznacznych wyników. P. Boncour zauważa, że gdyby narody stosowały się do prawa publicznego w tym stopniu, w jakim poszczególne jednostki w krajach cywilizowanych stosują się do wymagań prawa prywatnego to wówczas prace nad utworzeniem prawa publicznego oraz sposoby skłonięcia państw do stosowania się do wymagań tego prawa byłyby zbędne taksamo jak wysiłki podjęte w tym kierunku przez Ligę i jej organ, komisję przygotowawczą. Jednakże tak nie jest i dlatego należy przystąpić do wypełnienia chociażby części tego wielkiego zadania. Pierwszym krokiem na tej drodze powinno być ograniczenie stanu liczebnego armji stałych oraz budżetów wojskowych.

Na dzisiejszym posiedzeniu komisji przygotowawczej konferencji rozbrojeniowej spodziewane są oświadczenia delegatów Czechosłowacji i Jugosławji.

Układ handlowy między Polską a Persją Roziegły rynek zbytu dla przemysłu polskiego

Warszawa, 24 3. PAT. W dniu 19 marca podpisany został w Teheranie traktat przyjaźni oraz handlowy polsko-perski. — Traktat przyjaźni oparty jest na zasadach antykapitulacyjnych oraz całkowitej równości i wzajemności. Traktat handlowy reguluje sprawę wymiany gospodarczej, między obu krajami otwiera dla przemysłu polskiego szerokie pole zbytu. Zawiera on również szereg artykułów dotyczących spraw osiedleńczych oraz zapewnia obywatelom polskim traktowanie na równi z podwładnymi perskimi. Oba traktaty są pierwszą tego typu umową, którą Persja zawarła z państwem europejskim.

RZECZY CIEKAWY.

Nowy sport

Anglicy, cierpiący, jak wiadomo, na chroniczny spleen, wymyślili nowy sport, zdolny wstrząsnąć ich nieco już zblazowanymi nerwami. Amator silnych wrażeń przywiązuje sobie odpowiedniej wielkości balon, wypełniony wo dorem, który zdolny jest unieść go w powietrzu i przenosić na większe odległości. Od czasu do czasu spada on na ziemię, poczem wiatr znów pozwala mu przelatywać ponad małymi domami, stogami siana, lasami etc. na wysokości od 15 do 75 stóp w zależności od siły spotykanych prądów powietrznych. Pierwszy eksperyment z tymi nowożytnymi „butami siedmiomilowymi“ zakończył się tragicznie, balon bowiem zetknął się z drutem kolei elektrycznej, naskutek czego ekscentryczny sportsman poniósł śmierć na miejscu.

Wpływ cywilizacji na zdrowie

Pan Arnold Sack, profesor uniwersytetu heidelberskiego, który zbadał przeszło 30.000 mumii egipskich najróżnorodniejszych epok, twierdzi, że cywilizacja wywarła zgubny wpływ na zdrowie człowieka. Uczony ten przekonał się, że jedynymi cierpieniami faraonów były rany, otrzymane w bojach, choroby zaś pojawiły się dopiero w związku z postępnymi cywilizacją. Na nerki poczęto zapadać dopiero około 3.000-go roku przed N. Chr., gruźlica pojawiła się za panowania V-tej dynastji, zęby znajdowały się w doskonałym stanie aż do tego czasu, gdy kuchnia stała się wyszukaną. Profesor Sack nie spotkał nigdy żadnych śladów chorób skórnych lub wewnętrznych, jeden tylko ból dolegał musiał władcom Egiptu — podagra, na którą i dziś wielu ludzi gorzko się uskarża.

Jakie postanowienia zawiera angielski projekt ustawy antystrajkowej?

Londyn, 24 3. PAT. Dzienniki angielskie komentując wiadomości o ostatecznie opracowanym przez rząd projekcie ustawy o reformie Trade Unionów mającej wpłynąć w przy szłym tygodniu na porządek dzienny obrad izby gmin podają, że projekt składa się z 4 zasadniczych punktów: 1) projekt uznaje strajk powszechny i strajki sympatyzujące, zakrojone na dużą skalę bez uprzedniego ogłoszenia ich — za nielegalne. 2) masowe rozstawiani

posterunków przez strajkujących za wzbronione, 3) obciążanie opłatami na rzecz strajkujących bez zezwolenia wyraźnego członków Trade Unionów za niedopuszczalne, 4) Projekt zabrania wciągania do strajku członków Trade Unionów pracujących w administracji cywilnej państwa. W kołach Labour Party za powiadają opozycję w stosunku do powyższych projektów.

Paul Boncour uzasadnia swój projekt w sprawie rozbrojenia

Genewa, 24 3. PAT. Na wczorajszym popołudniowym posiedzeniu komisji przygotowawczej konferencji rozbrojeniowej delegat rumuński

wyrażające pogląd rządu rumuńskiego na sprawę rozbrojeniową. Delegat zaznaczył, że rozumie możliwość rozbrojenia jedynie przy jednoczesnym zagwarantowaniu poszczególnym

Rozbrowszechniaicie „Nowy Dziennik“

